

Et

Lidet Sørge = Niim,

Over

Edle og Høynornemme (nu Salig)

Christopher Abelseth,

Fornemme Proprietarius og Kirke = Eyer
paa Sundmør,

Eensfoldig dog velmeent fremsendt,

af

Den Afdødes og Sørge = Huusets

ringe Ven og tienskyldigste Tiener

H. J. Reutz.

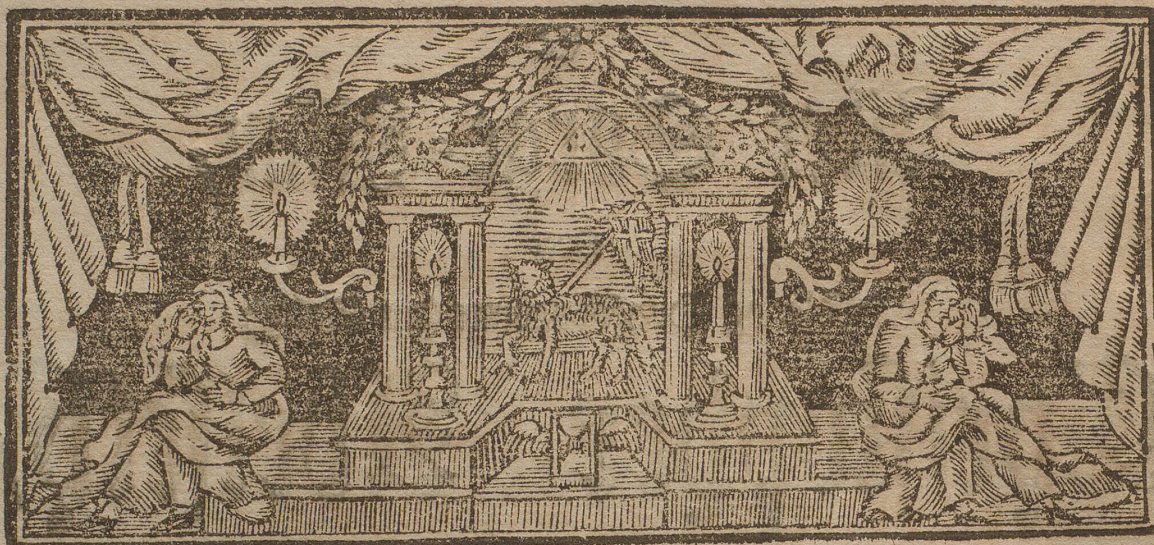
Imprimatur J. RENNORT.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

BN 611

Lykkelig er den Mand, som saa sit Eib fremdrager,
 At Gud og Menneſten, tillige ham behager,
 Saa var og Abraham, en Guds velſignet Ven,
 Hans Koes den var, og er, endog blant Menneſten.

Nu var det vel Hans Troe, hvoraf han meeft berømmes,
 Som en retfærdig Mand, af GUD og alle dømmes,
 Han viſte Troens Frygt, i Lydighed mod GUD,
 Og Naſtens Kierlighed af ſamme Koed brød ud.

Jeg ikkun et Bediis, vil nu herpaa fremføre,
 Og ſom mit Øyemed, derom kand lidet røre;
 Hvorledes at han ſtod udi ſit Paulus Dør,
 Og der de Reifende ſit gode Tilbud gjør.

Nu Abraham er død, Propheterne tillige;
 Men hvad er det, ſom jeg nu her ved har at ſige:
 Mon ikke ogsaa nu, til Graven bæres hen
 En Mand, ſom havde GUD, og Menneſten til Ven?

Han ſabnes biſſelig, af Høye og af Labe,
 Han havde og af GUD, Natur og Lykkens Gabe,
 Han vilde giøre godt, GUD Ham og Ebne gav,
 Af mange priſes Han, end og udi Sin Grav.

I tierlig Omgang Han, i Verden monne bandre,
Een stor Velgiore, mod mig og mange andre,
Foruden andet Godt, man ofte hos Ham nød,
Var Hans Omgjængelse, behagelig og sød.

Man ingen Aarsag har, om Hannem det at sige,
At Han indtil sig bod, kun Venner og de Rige,
Han gjorde meget Godt, foruden Vederlag,
Han selv belønne Ham, som deri har Behag.

Jeg havde gierne Lyst, og vilde tale meere
Til Den Afdøde Roes, og vilde ey flattere;
Men, hvad jeg haber sagt, og hvad jeg sige kand,
Ja endnu meeget meer, det siger alle Mand.

Om Hans Gudfrygtighed, mig sommer ey at tale,
Han vilde uden Tvil, ey udaf saadant Prale,
Ved Omgang merkte man, Han havde megen Lyst,
At tale om Guds Ord, til sin og andres Trøst.

Nu I Fornemme, som har Mand og Fader sabnet,
Naar I betænker nu, hvad Han har Eder gabnet
En Fader og Forsvar, som var saa Elskelig,
Og I nu misted har, er Sorgen smertelig.

Dog har Han naaed af GUD, en høy velsigned Alder,
Ey under Han sin Ven, nu til sit Rige kalder,
Det er en stakket Tid, saa saae I Ham at see
Naar Herrens Time er, I onsker det maa see.

Nu hvil i Christi Skød du salige Christopher,
Du gab Dig uden Tvil, Din Christo til et Offer,
Hvoraf Du Rabnet var, og det med Ket og Skiel,
Han Dig omfabnet har, Du lider edig Vel.

Til Lykke, Lykke da! med Verens Krands og Krone,
Hvor Du beprydet staaer, for Guds og Lammets Trone,
GUD gjør os bærdig til, engang at komme did,
Hvor vi og skue kand vor GUD og Frelser blid.

D! Herlige Bytte, fra Jorden at flotte til Himmels Slot,
 Lad være man haver, her alle de Gaver, som synes os Godt,
 Kand noget fornøye, saa er der dog Møye og nogen Fortræd,
 De dydigste Hierter, tit Synden meest smertes og plages dermed.

En Paulus maa bukke, og inderlig sukke, og ønske sig fri,
 Ja vore Forsædre, de holt det langt bedre, hvad maa ikke vi,
 Som lever de Dager, det Onde tiltager, alt meere og meer?
 Jeg troer nok de Fleeste, skal dette stadfeste, som Liederne seer.

EPITAPHIUM:

Tænk Læser Tanke-fuld paa hvad herunder findes,
 Een Mand hvis Liv og Død, hvis Troe og Dyd vel mindes,
 Saalænge SUNDMÖR staae af fattig Mand og riig,
 Hans Støb er her nedlagt at blive Engle-liig.

Det er Den

I Livet

Høyagtbare og Høyfornemme

Christopher Abelseth,

Der

Efter 49. Aars Egestaab

Med Hans efterladte Egte = Mage

Charlottha Amalia fød Møller,

Og 12 Børne Avling

Endede Sit Liv ved een Salig Død, den 22de Augusti 1764.

I en Alder af 74. Aar, 5 Maaneder.

† † †

Græd Kone, Børen en,
 Han gif den rette Bey!
 Træd kun paa samme Stie,
 Saa er Din Siæl og frie.

